

III SA/Łd 96/11 - Wyrok

Data orzeczenia	2011-04-19
Data wpływu	2011-02-24
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi
Sędziowie	Krzysztof Szczygielski /przewodniczący/ Małgorzata Łuczyńska /sprawozdawca/ Teresa Rutkowska
Symbol z opisem	6213 Inne świadczenia finansowe związane z lokalem mieszkalnym
Hasła tematyczne	Służba więzienna
Skarżony organ	Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej
Treść wyniku	Uchyłono decyzję I i II instancji
Powołane przepisy	Dz.U. 2010 nr 79 poz 523; art. 184 ust. 1, art. 217 ust. 2, art. 268 ust. 1 i 2; Ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej. Dz.U. 2000 nr 98 poz 1071; art. 7, art. 77 par. 1; Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jednolity Dz.U. 2002 nr 153 poz 1270; art. 145 par. 1 pkt 1 lit. a i c; Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi Wydział III w składzie następującym:
Przewodniczący Sędzia WSA Krzysztof Szczygielski Sędziowie Sędzia NSA Teresa Rutkowska Sędzia WSA Małgorzata Łuczyńska (spr.) Protokolant Tomasz Porczyński po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2011 r. sprawy ze skargi M. W. na decyzję Dyrektora Służby Więziennej w Ł. z dnia [...] nr [...] w przedmiocie odmowy przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Dyrektora Zakładu Karnego w S. z dnia [...], nr [...].

Uzasadnienie

W dniu [...] M. W. wystąpił do Dyrektora Zakładu Karnego w S. z wnioskiem o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego wskazując, iż od dnia [...] nabył prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. A 36/7, a wnioskowana pomoc finansowa ułatwiłaby mu spłatę kredytu zaciągniętego na zakup lokalu.

Postanowieniem z dnia [...] Dyrektor Zakładu Karnego w S. poinformował funkcjonariusza, że z powodu braku środków finansowych na pomoc finansową, przysługującą funkcjonariuszom Służby Więziennej na uzyskanie lokalu, jego wniosek zostanie rozpatrzony po uzyskaniu odpowiedniej ilości środków na w/w cel.

Decyzją z dnia [...], nr [...] Dyrektor Zakładu Karnego w S. na podstawie art. 104 k.p.a., art. 184 ust. 1, art. 187 pkt 2, art. 192 pkt 4 i art. 268 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2010 r. Nr 79, poz. 523) odmówił przyznania M. W. pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. W uzasadnieniu decyzji organ podniósł, iż w świetle obowiązujących przepisów prawa brak jest podstaw prawnych do przyznania funkcjonariuszowi pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, w sytuacji gdy w dniu złożenia wniosku jest on już właścicielem lokalu. W ocenie organu brak jest również podstawy prawnej do przyznania pomocy finansowej, która polegałaby na spłacie zobowiązań finansowych, zaciągniętych na zakup lokalu.

Od powyższej decyzji M. W. złożył odwołanie, w którym podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy o Służbie Więziennej poprzez błędną wykładnię oraz naruszenie przepisów postępowania tj. art. 6 k.p.a. w związku z § 5 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2003 roku poprzez jego niezastosowanie oraz naruszenie art. 8 i art. 9 k.p.a., wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji.

Podniósł, iż zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 2009 roku, sygn. akt I OPS 7/08, nabycie lokalu mieszkalnego przed dniem wystąpienia z roszczeniem o przyznanie pomocy finansowej nie wyklucza uprawnień przewidzianych w art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 roku o Służbie Więziennej.

Decyzją z dnia [...], Nr [...] Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w [...] utrzymał zaskarżoną decyzję organu I instancji w mocy. W uzasadnieniu decyzji organ odwoławczy wskazał, iż zgodnie z art. 268 ust. 2 ustawy o Służbie Więziennej, postępowania dotyczące decyzji w sprawach przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego wszczęte i nie zakończone decyzją ostateczną na podstawie ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 roku o Służbie Więziennej (tekst jedn. Dz. U. z 2002r., Nr 207 poz. 1761 z późn. zm.) prowadzone są na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2010 r. Nr 79, późn. zm.). Pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego udzielana jest na wniosek funkcjonariusza. Data złożenia wniosku o przyznanie pomocy finansowej jest datą wszczęcia postępowania w sprawie objętej wnioskiem. Zgodnie z art. 184 ustawy funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. W rozpoznawanej sprawie w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy finansowej tj. dnia [...] M. W. był właścicielem lokalu mieszkalnego, a tym samym posiadał w miejscowości pełnienia służby lokal mieszkalny co powoduje, że nie spełniał przesłanek do uzyskania przydziału lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej. W dniu złożenia wniosku wnioskodawca miał zatem zaspokojone potrzeby mieszkaniowe w rozumieniu ustawy o Służbie Więziennej i w dacie złożenia wniosku o udzielenie pomocy finansowej nie mógł uzyskać przydziału lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej i dlatego nie ma on również prawa do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. W uchwale z dnia 29 kwietnia 2009 roku w sprawie sygn. akt I OPS 7/0 Naczelny Sąd Administracyjny wyraził natomiast pogląd, że pomoc finansowa nie jest świadczeniem udzielanym z urzędu, lecz na wniosek funkcjonariusza. Dopiero po złożeniu wniosku wraz z wymaganą dokumentacją organ może prowadzić postępowanie w sprawie przyznania takiej pomocy. Kwestia, czy dany funkcjonariusz spełnia przesłanki do otrzymania takiego świadczenia, może być rozważana tylko po zgłoszeniu roszczenia, a nie na dzień nabycia lokalu. Ocena zatem, czy funkcjonariusz spełnia przesłanki uzyskania pomocy finansowej, powinna uwzględniać stan na dzień wszczęcia postępowania, mimo że co do zasady rozpatrzenie sprawy administracyjnej następuje według stanu ustalonego w dniu wydania decyzji. Realizacja omawianego uprawnienia zależy przede wszystkim od tego, czy funkcjonariusz występujący o pomoc finansową ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, natomiast drugorzędne znaczenie ma data rozpatrzenia żądania. Fakt nabycia lokalu mieszkalnego w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, nawet gdy przed tym nabyciem funkcjonariusz spełniał przesłanki otrzymania przydziału lokalu mieszkalnego, może być powodem wygaśnięcia uprawnień funkcjonariusza do pomocy finansowej, jeżeli w następstwie nabycia domu (lokalu) funkcjonariusz posiada już lokal o odpowiedniej powierzchni w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej.

W skardze skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi skarżący podnosząc zarzut naruszenia art. 184 ust.1 ustawy o Służbie Więziennej poprzez błędną wykładnię, wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu skargi skarżący podtrzymując dotychczasową argumentację podkreślił, iż mając na uwadze cel, jakiemu służą przepisy dotyczące pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego przez funkcjonariusza, oceny spełnienia przez funkcjonariusza przesłanek warunkujących przyznanie

pomocy, organ powinien dokonywać nie na dzień złożenia wniosku o przyznanie pomocy tylko na dzień nabycia lokalu mieszkalnego. Wskazał, iż dokonana przez organy wykładania przepisów jest niezasadna i nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

W odpowiedzi na skargę Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w [...] podtrzymując stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wniósł o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę pod względem zgodności z prawem zaskarżonej decyzji administracyjnej i to z przepisami obowiązującymi w dacie jej wydania. Innymi słowy, sąd administracyjny kontroluje legalność rozstrzygnięcia zapadłego w postępowaniu z punktu widzenia jego zgodności z prawem materialnym i obowiązującymi przepisami prawa procesowego.

Skarga analizowana pod tym kątem zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia stanowiły przepisy ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r., o Służbie Więziennej (Dz.U. Nr 79 poz. 523). W świetle art. 268 ust. 2 tej ustawy, postępowania dotyczące decyzji w sprawach lokalu mieszkalnego, przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, przyznania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania albo równoważnika pieniężnego za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego, wydanych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 273, wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone na podstawie przepisów niniejszej ustawy. W ocenie składu orzekającego w przedmiotowej sprawie treść powyższego przepisu oraz uregulowań prawnych zawartych w rozdziale 18 ustawy zatytułowanym "Mieszkania funkcjonariuszy" wskazuje na tryb administracyjny załatwiania tego rodzaju spraw. Definicja stosunków służbowych wynikająca z art. 217 ust. 2 ustawy w związku z art. 193 oraz rozróżnieniem spraw ze stosunku służbowego od spraw "mieszkaniowych" w przepisie przejściowym art. 268 ust. 1 i 2 uzasadnia zdaniem Sądu kognicję sądu administracyjnego do rozpoznania wniesionej skargi.

Zgodnie z brzmieniem art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, obowiązującej w dniu wydania zaskarżonej decyzji, funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej.

Przysługująca na podstawie powyższego przepisu pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego jest świadczeniem, które funkcjonariusz Służby Więziennej otrzymuje wówczas, gdy nie posiada zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie, oraz gdy nie jest możliwy przydział takiego lokalu na podstawie decyzji administracyjnej. Podejmując decyzję administracyjną, zarówno w przedmiocie przydziału lokalu mieszkalnego, jak i pomocy finansowej na jego uzyskanie, konieczne jest ustalenie, czy osoba, która ubiega się o przydział lokalu mieszkalnego, bądź też która zwraca się z wnioskiem o przyznanie stosownej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu, na tle konkretnego stanu faktycznego spełnia ustawowe warunki. W tym miejscu godzi się podnieść, że kwestia prawa funkcjonariusza do przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu była przedmiotem rozważań w licznych orzeczeniach sądów administracyjnych często odmiennie interpretujących to prawo, co spowodowało

podjęcie w dniu 29 kwietnia 2009 roku przez Naczelną Sąd Administracyjny uchwały I OPS 7/08. Uchwała ta wprawdzie została podjęta na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 26 kwietnia 1996r. o Służbie Więziennej, jednak z uwagi na bardzo duże podobieństwo przepisów poprzednio obowiązującej i aktualnej ustawy o Służbie Więziennej w zakresie regulującym kwestie mieszkaniowe funkcjonariuszy, jej teza i argumentacja pozostają nadal aktualne. W uzasadnieniu wzmiankowanej uchwały, której treść brzmi: "Nabycie przez funkcjonariusza Służby Więziennej domu mieszkalnego przed złożeniem wniosku o przyznanie pomocy finansowej, o której mowa w art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2002 r. Nr 207, poz.1761 ze zm.), nie wyklucza samo przez się przyznania tej pomocy", Naczelną Sąd Administracyjny podkreślił ponadto, że uprawnienie do uzyskania pomocy finansowej nie można wiązać wyłącznie z datą nabycia przez funkcjonariusza domu (lokalu) mieszkalnego, ani też wyłącznie z datą złożenia wniosku o pomoc finansową, albowiem istotne jest przede wszystkim to, czy funkcjonariusz ma zaspokojone prawo do mieszkania w miejscowości, w której pełni służbę lub w miejscowości pobliskiej. Nabycie domu (lokalu) przed dniem zgłoszenia roszczenia o pomoc finansową automatycznie nie wyklucza uprawnień przewidzianych w art. 90 ust. 1, ponieważ decydujące znaczenie ma sytuacja mieszkaniowa funkcjonariusza składającego wniosek o przyznanie takiego świadczenia, a zatem pomoc finansowa przysługuje funkcjonariuszowi tylko wówczas, gdy zgłaszając roszczenie nie miał zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych. Istotne jest więc w takiej sytuacji wyjaśnienie, jak należy rozumieć pojęcie "zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych" funkcjonariusza. Niewątpliwie chodzi tu przede wszystkim o spełnienie kryterium przysługujących norm powierzchni mieszkalnej, na co wskazują przepisy art. 85 ust. 2 oraz art. 91 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy. Ponadto "zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych" musi mieć charakter faktyczny, a nie jedynie formalny, tzn. wynikający z samego faktu nabycia domu (lokalu) bez odniesienia się do możliwości zamieszkania w nim w dacie jego nabycia. Problem ten zasygnalizował Naczelną Sąd Administracyjny w cytowanej uchwale stwierdzając: "Chodzi tu przy tym niewątpliwie o dom (lokal) nadający się do zamieszkania, trudno bowiem mówić o zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych na przykład w razie nabycia domu w budowie czy w stanie surowym (...). Wykładnia celowościowa przepisów rozdziału 6 ustawy prowadzi jednak do wniosku, że w takich sytuacjach – umowa najmu, współwłasność lokalu lub domu, ale przy usprawiedliwionej niemożności zamieszkania w nim – funkcjonariusz Służby Więziennej nie powinien być pozbawiony prawa do pomocy finansowej, o jakiej mowa w art. 90 ust.1 ustawy".

Bezsporne jest w niniejszej sprawie, że M. W. jest funkcjonariuszem Służby Więziennej w służbie stałej, dotychczas nie korzystał z pomocy finansowej na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, a nadto był uprawniony do równoważnika pieniężnego za brak lokalu mieszkalnego. Nie budzi również wątpliwości okoliczność, iż w dniu [...], wspólnie z żoną nabył na rynku wtórnym, na współwłasność (w formie aktu notarialnego), lokal mieszkalny nr 7 położony w S. (miejscowość pełnienia służby) przy ulicy A 36, o powierzchni pokoi 34 m², na zakup którego zaciągnął kredyt, zaś w dniu [...] wystąpił do Dyrektora Zakładu Karnego w S. z wnioskiem o przyznanie pomocy finansowej na zakup powyższego lokalu.

Ponadto podkreślenia wymaga w pierwszej kolejności, iż właściwe organy Służby Więziennej podejmując decyzje administracyjne w przedmiocie pomocy finansowej związane są rygorami procedury administracyjnej, określającej ich obowiązki w zakresie prowadzenia postępowania i orzekania. Oznacza to, że muszą przestrzegać zasady dochodzenia do prawdy materialnej (art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego - Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), a więc podejmować wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Winny także w sposób należyty i wyczerpujący informować strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, mogących mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków, będących przedmiotem postępowania administracyjnego (art. 9 k.p.a.). Muszą wreszcie wyczerpująco zebrać, rozpatrzyć i ocenić

materiał dowodowy (art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a.) oraz uzasadnić swoje rozstrzygnięcia według wymogów określonych w art. 107 § 3 k.p.a.

W niniejszej sprawie organy Służby Więziennej uchybiły wyżej wymienionym regułom postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia. Zarówno postępowanie przed organem pierwszej instancji, jak również przed organem odwoławczym cechuje automatyzm i schematyczność bez głębszej refleksji co do skutków wydawanych rozstrzygnięć. Obydwa organy w uzasadnieniach swoich decyzji eksponują te fragmenty uzasadnienia cytowanej uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego, które w ich przekonaniu przemawiają za prawidłowością podjętych decyzji, pomijając jednocześnie inne, nieprzystające do z góry założonej tezy. Należy przede wszystkim wskazać, iż organy nie wyjaśniły w sposób wyczerpujący podstawowej kwestii, a mianowicie, czy zakup przez skarżącego w dniu [...], lokalu mieszkalnego, położonego w miejscowości pełnienia służby, był równoznaczny ze spełnieniem w tej dacie przesłanki zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych funkcjonariusza.

Jak wynika z akt sprawy, akt notarialny zakupu mieszkania przy ul. A 36 m. 7 w Sieradzu został sporządzony [...] i okoliczność ta niewątpliwie świadczy o tym, że w tym dniu M. W. zawarł umowę, jednak treść tego aktu wskazuje jednoznacznie, że w dacie zawarcia umowy nie uzyskał on jeszcze lokalu mieszkalnego, gdyż jego wydanie miało nastąpić w terminie do dnia [...] (§ 5 aktu notarialnego z dnia [...] Repertorium A Nr [...]). Okoliczności te uszły uwadze zarówno organu I instancji jak i organu odwoławczego, a mają one istotne znaczenie w sprawie. Z treści aktu notarialnego można bowiem wnioskować, że skarżący w dniu złożenia wniosku o przyznanie pomocy finansowej tj. w dniu [...] pozostawał de facto jeszcze w fazie ubiegania się o lokal mieszkalny, natomiast umowa zawarta w formie aktu notarialnego potwierdza tę okoliczność. W takiej sytuacji organy Służby Więziennej powinien więc podjąć postępowanie wyjaśniające przynajmniej co do okoliczności w jakiej dacie skarżący wszedł w posiadanie zakupionego lokalu i czy w tej dacie można mówić o zaspokojonych potrzebach mieszkaniowych, tzn. czy lokal nadawał się do zamieszkania i czy występowały ewentualne uzasadnione powody dla których skarżący w tym lokalu nie mógł zamieszkać. Na rozprawie w dniu [...] skarżący oświadczył, że do zakupionego mieszkania wprowadził się w styczniu 2009 roku. Obecnie te wyjaśnienia mają walor jedynie informacyjny, natomiast ich uzyskanie i potwierdzenie w postępowaniu administracyjnym mogło doprowadzić do odmiennych ustaleń niż zaprezentowane zostały w decyzjach organów obu instancji.

Ponadto Sąd zauważa, że jak wynika z akt sprawy udzielona skarżącemu pisemna informacja organu I instancji w formie postanowienia z dnia [...] mogła utwierdzić go w przekonaniu, że otrzyma pozytywną decyzję, bowiem organ swoje rozstrzygnięcie przesunął w czasie wyłącznie z powodu trudności finansowych jednostki, stwierdzając, że "wniosek zostanie rozpatrzony po uzyskaniu odpowiedniej ilości środków na w/w cel." W tej sytuacji, należało uznać za niewystarczające stwierdzenia organów zawarte w lakonicznych uzasadnieniach, że skoro skarżący stał się właścicielem lokalu, który, jest położony w miejscowości pełnienia służby oraz normy są dochowane, to pomoc nie przysługuje. Organ nie podjął nawet próby wyjaśnienia, czy w dacie złożenia wniosku skarżący zamieszkiwał w lokalu. W uzasadnieniu zaś nie podał przyczyn dla których zmienił zdanie w stosunku do prezentowanego w postanowieniu z dnia [...] i wydał decyzję odmowną. Ogólnikowe stwierdzenie, że funkcjonariusz na dzień złożenia wniosku miał zaspokojone potrzeby mieszkaniowe nie czyni zadość realizacji zasady prawdy obiektywnej. Takie postępowanie organu stanowi naruszenie art. 77 § 1 K.p.a., zgodnie z którym organ jest zobowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy. Należy w tym miejscu zwrócić również uwagę na dyspozycję art. 80 K.p.a., który nakazuje ocenę poszczególnych dowodów w kontekście całości materiału dowodowego. Dokładne ustalenie stanu faktycznego możliwe jest tylko na podstawie wszystkich zebranych dowodów i poprzez wyjaśnienie wszelkich wątpliwości. Tylko

dla prawidłowo ustalonego stanu faktycznego można zastosować przepisy prawa materialnego skutkujące powstaniem prawa (uprawnienia) lub obowiązku strony (zob. wyrok WSA z 6 sierpnia 2008 r., VI SA/Wa 528/08 - LEX nr 512883).

Uchybienie przepisom postępowania administracyjnego, w zakresie braku podjęcia wszelkich czynności zmierzających do zebrania pełnego materiału dowodowego, skutkuje wadliwością decyzji. Zasygnalizować też można, że jeżeli wynik dotychczasowego postępowania dowodowego nie był wystarczający do ustalenia rzeczywistej sytuacji mieszkaniowej funkcjonariusza, a funkcjonariusz ten nie wskazuje na konkretny środek dowodowy, to organ prowadzący postępowanie powinien we własnym zakresie dopuścić i przeprowadzić stosowne dowody.

Przepis art. 7 kpa nakłada na organ obowiązek uwzględnienia słusznego interesu strony. Zasadę tę orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego odnosi nie tylko do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego, lecz także do treści rozstrzygnięcia, tj. do stosowania norm prawa materialnego. Jeżeli zatem realizacji przyznanego potencjalnie uprawnienia (pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego) nie stoi na przeszkodzie interes społeczny, ani nie przekracza to możliwości organu administracji w świetle obowiązującego prawa, organ ten ma obowiązek załatwić sprawę w sposób pozytywny dla strony.

W kontekście przedstawionych wyżej wywodów Sąd uznał, że decyzje obu instancji zostały wydane z naruszeniem art. 7 i art. 77 § 1 K.p.a. w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Rozpoznając ponownie sprawę organy uwzględnią powyższą ocenę prawną.

Już tylko na marginesie sprawy należy podnieść, że Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w [...] uwzględnił w trybie art. 54 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargi w sprawach innych funkcjonariuszy ubiegających się o pomoc finansową na uzyskanie lokalu, podjętych w identycznym stanie faktycznym i prawnym jak sprawa podlegająca rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu (por. spr. sygn. III SA/Łd 166/11, III SA/Łd 167/11, III SA/Łd 168/11, III SA/Łd 169/11).

Z tych względów, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi, działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. "a" i "c" ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), orzekł jak w sentencji wyroku.

b.a.